

tægt, for at jeg kan sætte Dig i Indtægtsstat. Jeg tror virkelig ikke, at jeg behøver at opholde det høie Thing med flere Bemærkninger om denne Sag. Den synes mig at være selvfølgelig og retfærdig, og vi maae derfor vel kunne haabe, at vi endelig faae Bugt med den passive Modstand, som hidtil har været viist mod at foretage de høist nødvendige Forandringer paa dette Punkt. Jeg skal være villig til at give enhver Oplysning om, at de Data, jeg her har nævnt, forholde sig rigtig, om Noget skulde ønske det. — Den ærede Ordfører gav mig iøvrigt ved sine Ytringer Anledning til at gjøre en eneste Bemærkning ved Postvæsenet. Der skal nu oprettes adskillige nye Stationer, og jeg kan ikke troe Andet, end at man kan komme billigere tilrette end foreslaaet, navnlig for mange af de mindre Poststationers Bedkommende. Vi vilde ogsaa, troer jeg, for en billig Penge kunne udvide det hele System saaledes, at man ude i Landet paa en lettere og bekvemmere Maade kunde komme i Brevverling med hinanden. Jeg har efterseet det norske Postbudget og deri fundet, hvad der for os vil synes noget besynderligt, at man efter allerunderdanigst Indstilling fra Postvæsenet har oprettet en heel Deel mindre Postaabnerier — som man der kalder det — hvor Lønnen er fra 8 Specier til 20, 25, 40. Det er dog Noget, der er værd at forsøge, om man ikke kunde komme lidt lempeligere frem med de smaa Steder. Jeg vil nævne et Sted, hvor man har andraget paa en Forhøielse af Gagen. Den var 80 Speciedaler, og man foreslog den forhøiet til 100 Speciedaler, men det var et Postembede nær ved Drammen, der er ligesaa stort som mange af vore mindre Postembeder. Jeg har tidligere bemærket med Hensyn til Postvæsenet i Sverrig, at der der nu ikke er mindre end 19 Postembeder, som beklædes af Qvinder. Jeg tror, at man gennem Postvæsenet som gennem Telegraphvæsenet kunde sørge noget bedre for dem end hidtil. Vi have ikke megen Leilighed til at gjøre Noget for eenlige Qvinder, thi man kunde der virkelig opnaae Noget baade for dem og for Staten. Jeg haaber, at man i Tiden vil erkjende, at disse

Embeder meget godt kunde bestyres af det smukke Køn.

Roch: Det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Steenstrup) har allerede berørt et Spørgsmaal, som jeg vil tillade mig at gjøre til Gjenstand for nogle faa Bemærkninger. Det er Spørgsmaalet om den Afgift, som den Dag idag opkræves af de Debitorer, der søge at erholde Bevilling til at svare høiere Rente af Laan i faste Eiendomme end 4 pCt. Den Afgift, der saaledes paalægges disse Folk, antager jeg figurerer i Finantslovsforslaget under § 5 blandt Departementssportlerne, og den andrager for Tiden et ikke ganske ringe Beløb. Jeg tror, at jeg med Rette tør kalde denne Afgift ikke blot uforstandig, men i høi Grad ubillig. Jeg kalder den uforstandig og ubillig, og de ærede Medlemmer ville tillade mig, for at begrunde denne min Dom, at komme lidt tilbage til Historien om vor nuværende Lovgivning angaaende Rentefoden, hvorved det ikke kan undgaaes, at jeg kommer til at røre ved Et og Andet, som er mange af de ærede Medlemmer, der have siddet i længere Tid her i Thinget, fuldtvel bekjendt; men jeg skal fatte mig i den størst mulige Kortbed.

Det har her i Landet, som alle andre Steder, hidtil været en Opgave, som man har stillet sig, at bestytte Debitorerne mod de slemme Creditorer. Der var endog en Tid — det er rigtignok en længst forsvunden Tid — da man betragtede det ligefrem som en Synd at tage Rente, og da man straffede dem, der gjorde det, idet Kirken belagde dem med Kirkestraf, som indløde sig paa dette stygge Erhverv. Det er imidlertid saa langt fra, at man derved opnaaede, hvad man vilde, at man slet ikke gavneede Debitorerne; thi de brugte mange Omvete, ad hvilke de opnaaede Laan imod at betale Rente, og denne steg efterhaanden op til en anseelig Høide. Det er et Par Aarhundreder siden, at vi her forlode denne Opsattelse af det hele Spørgsmaal og gif over til et andet — men et andet og besynderligt — System, idet man gif over til en Rentetart og i Forbindelse dermed satte en Aager-